

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou v právní žalobkyně: **Ing. D. D.**, bytem B. P. 1833/10, Š., zast. Mgr. Hanou Dejmkovou, advokátkou se sídlem Masarykova 413/34, 602 00 Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 1/376, 128 01 Praha, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 9. 2013, č. j. MPSV-UM/3869/13/9S-JMK, sp. zn. SZ/562/2013/9S-JMK,

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 4. 9. 2013, č. j. MPSV-UM-3869/13/9S-JMK, sp. zn. SZ/562/2013/9S-JMK a rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Brně, ze dne 13. 2. 2013, č. j. MPSV-UP/167181/13/AIS-ZDP se z r u š u j í a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 4.719 Kč, a to k rukám právní zástupkyně Mgr. Hany Dejmkové, advokátky se sídlem Masarykova 413/34, 602 00 Brno do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 4. 9. 2013, č. j. MPSV-UM/3869/13/9S-JMK, sp. zn. SZ/562/2013/9S-JMK, bylo odvolání žalobkyně směřující proti rozhodnutí úřadu práce České

republiky – krajské pobočky v Brně ze dne 13. 2. 2013, č. j. MPSV-UP/167181/13/AIS-ZDP (dále jen „správní orgán I. stupně“) zamítnuto a uvedené rozhodnutí bylo potvrzeno.

Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 13. 2. 2013 nebyl žalobkyni přiznán průkaz osoby se zdravotním postižením dle ust. § 34, § 35 a § 36 zákona č. 329/2011 Sb., o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením a o změně souvisejících zákonů ve znění pozdějších předpisů, neboť z posudkového zhodnocení, byť byl zjištěn dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, nebyla prokázána neschopnost zvládat základní životní potřeby v oblasti mobility nebo orientace.

Žalobkyně podala dne 11. 11. 2013 prostřednictvím právní zástupkyně žalobu, v níž vyslovila nespokojenost s posouzením zdravotního stavu a hodnocením úkonů základní životní potřeby v oblasti mobility a orientace. Uvedla, že postupem obou správních orgánů byla zkrácena na jejích procesních právech, rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů rozhodnutí.

Pochybení spatřovala v porušení ust. § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), neboť na základě jí podané opravy a doplnění žádosti o přiznání průkazu osoby se zdravotním postižením, vyjádřením k podkladům rozhodnutí a návrhu na doplnění dokazování ze dne 7. 1. 2013 požádal úřad práce přípisem ze dne 11. 1. 2013 LPS OSSZ Brno-venkov o nové posouzení jejího zdravotního stavu pro účely řízení o přiznání průkazu osoby se zdravotním postižením. Dne 11. 2. 2013 byl úřadu práce doručen požadovaný posudek ze dne 5. 2. 2013, č. j. LPS/2013/590-BO-CSSZ týkající se hodnocení jejího zdravotního stavu, o jeho existenci se dozvěděla až dne 15. 2. 2013, kdy jí bylo doručeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 13. 2. 2013. Citovaný posudek, kterým jí nebyl přiznán průkaz osoby se zdravotním postižením, byl stěžejním podkladem pro vydání rozhodnutí, nebyla jí však dána možnost se k němu vyjádřit, došlo tak k porušení postupu dle § 36 odst. 3 správního řádu. Jelikož tak správní orgán I. stupně závažně zasáhl do jejích procesních práv, navrhla v odvolání ze dne 1. 3. 2013, aby žalovaný v souladu s ust. § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 13. 2. 2013 zrušil a věc vrátil tomuto orgánu k novému projednání. Na rozdíl od žalovaného se domnívá, že citované procesní pochybení spočívající v odnětí práva seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a práva vyjádřit se k těmto podkladům ust. § 36 odst. 3 správního řádu představuje natolik závažné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, že zakládá nezákonnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

Dále namítla i nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů rozhodnutí, neboť žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí rekapituluje dosavadní průběh řízení a cituje obsah a závěry posudků PK MPSV ČR ze dne 24. 5. a 24. 7. 2013, aniž by tyto posudky podrobil náležitému hodnocení z hlediska jejich úplnosti a přesvědčivosti, a závěrem pouze formálně konstatuje, že PK MPSV souhlasí s posudkovým závěrem lékaře OSSZ v nepřiznání průkazu osoby se zdravotním postižením“. Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 9. 2013 dále plyne, že podkladem pro vypracování posudků PK MPSV byl záznam ze sociálního šetření ze dne 23. 10. 2012 a že tento záznam měl být proveden „samostatně pro účely řízení o vydání průkazu“. Jelikož žádné sociální šetření v řízení o přiznání průkazu osoby se zdravotním postižením dne 23. 10. 2012 provedeno nebylo, vychází posudky PK MPSV ze dne 24. 5. a 24. 7. 2013, taktéž i posudek LPS OSSZ Brno-venkov ze dne 7. 12. 2012 a ze dne 5. 2. 2013 ze skutkového stavu, který je v rozporu se spisy. Již v podání ze dne 7. 1. 2013

namítla, že sociální šetření ze dne 23. 10. 2012 se uskutečnilo v řízení o příspěvku na mobilitu, tedy v rámci jiného řízení. V uvedeném podání proto navrhla, aby bylo doplněno dokazování v řízení o přiznání průkazu osoby se zdravotním postižením o provedení sociálního šetření v místě jejího trvalého pobytu za účasti lékaře LPS OSSZ. Navržené sociální šetření však uskutečněno nebylo, správní orgán I. stupně se v rozhodnutí ze dne 13. 2. 2013 s navrženým důkazem nevypořádal. Na danou skutečnost upozornila i v odvolání ze dne 1. 3. 2013 a v podáních ze dne 6. 6. a 16. 8. 2013. PK MPSV tak ve svých posudcích vycházela z nedostatečně zjištěného skutkového stavu, který vyžaduje zásadní doplnění, neboť tímto jejím postupem nebyly řádně zjištěny její potřeby.

Namítla dále, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů i proto, že z jeho obsahu se nelze dovědět, jakými úvahami se žalovaný řídil při hodnocení podkladů pro vydání svého rozhodnutí a při výkladu jím aplikovaných právních předpisů, ani jak se žalovaný vypořádal s jejími návrhy (s výjimkou návrhu na odstranění tvrdosti), s jejími námitkami a s jejími vyjádřeními k podkladům pro vydání rozhodnutí, které byly obsaženy v jejím odvolání ze dne 1. 3. 2013 a podáních ze dne 6. 6., 5. 7. a 16. 8. 2013. Rozhodnutí tak zjevně odporuje požadavkům, které na odůvodnění rozhodnutí ve správním řízení klade ust. § 68 odst. 3 správního řádu.

Uvedla dále, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí nevypořádal zejména s její námitkou uplatněnou v odvolání ze dne 1. 3. 2013, sice že spis správního orgánu I. stupně neobsahoval ke dni 2. 1. 2013 ani ke dni 20. 2. 2013 soupis všech jeho součástí, včetně příloh, s určením data, kdy byly do spisu vloženy. Na chybějící spisový přehled upozornila už během řízení před správním orgánem I. stupně v podání ze dne 7. 1. 2013, námitka však nebyla zodpovězena.

Další námitkou, s níž se žalovaný nevypořádal, je, že její zdravotní stav pro účely řízení o přiznání průkazu osoby se zdravotním postižením nemohl být posuzován ke dni 1. 10. 2012, jelikož rozhodnutím Magistrátu města Brna ze dne 10. 2. 2011, č. j. MMB/0051087/2011 jí byly na základě posudku LPS MSSZ v Brně, jehož platnost byla stanovena do dne 1. 12. 2012, přiznány mimořádné výhody II. stupně ode dne 15. 12. 2010 do dne 1. 12. 2012. Z tohoto důvodu byla až do dne 1. 12. 2012 držitelkou průkazu osoby se zvlášť těžkým zdravotním postižením – průkazu ZTP, a nebylo tudíž možné, aby v téže věci – posouzení jejího zdravotního stavu ke dni 1. 10. 2012 – existovaly vedle sebe dva zcela protichůdné lékařské posudky. Tuto skutečnost sdělila v podání ze dne 7. 1. 2013, rovněž i v odvolacím řízení.

Žalovaný se dále nevypořádal i s její námitkou vůči posudku LPS OSSZ Brno-venkov o jejím zdravotním stavu ze dne 5. 2. 2013 uplatněnou v odvolání ze dne 6. 6. 2013 spočívající v tom, že se LPS OSSZ ani PK MPSV při posouzení jejího zdravotního stavu ke dni 1. 10. 2012, resp. ke dni 3. 10. 2012 nijak nevyjádřili k tomu, zda došlo ke zlepšení jejího zdravotního stavu oproti předchozímu posouzení LPS MSSZ a o jaké zlepšení se mělo jednat.

Žalovaný se dále nevypořádal i s jejím návrhem na doplnění dokazování provedením sociálního šetření v místě jejího trvalého pobytu za účasti lékaře PK MPSV a vypracováním nového posudku na základě takto provedeného sociálního šetření, učiněným v rámci řízení před žalovaným v podáních ze dne 6. 6. a 16. 8. 2013. Obdobný návrh na doplnění dokazování provedením sociálního šetření v místě jejího trvalého pobytu podala už v rámci

řízení před správním orgánem I. stupně v podání ze dne 7. 1. 2013. K návrhu na doplnění dokazování v uvedeném směru se posudková komise vyjádřila nedostatečně, toliko sdělila, že „PK MPSV neshledala odůvodnění v provedení dalšího sociálního šetření s účastí lékařů PK MPSV v bytě posuzované.“ K návrhu na doplnění dokazování učiněnému v podání ze dne 16. 8. 2013 se žalovaný nevyjádřil vůbec, místo toho pouze konstatoval, že „podáním písemné informace ze dne 20. 8. 2013 žádné nové skutečnosti, které by měly vliv na výsledek správního řízení, nesdělila“. Neprovedl-li žalovaný navržené důkazy a zároveň se v odůvodnění svého rozhodnutí s jejich neprovedením dostatečně argumentačně nevypořádal, porušil ust. § 68 odst. 3 správního řádu.

Nezodpovězená zůstala i námitka neúplně a nesprávně zjištěného skutkového stavu vznesená v odvolání ze dne 1. 3. 2013 a následně v podáních ze dne 6. 6. a 16. 8. 2013. Vzhledem k nepoužitelnosti záznamu o sociálním šetření ze dne 23. 10. 2012 jako podkladu pro posouzení jejího zdravotního stavu a pro vydání rozhodnutí v řízení o přiznání průkazu osoby se zdravotním postižením a neprovedení jí několikrát navrhovaného sociálního šetření v místě jejího trvalého pobytu za účasti lékařů PK MPSV nemohla mít podle jejího názoru PK MPSV při jednání konaném dne 24. 7. 2013 najisto postavené, jaké aktivity z hlediska základní životní potřeby, mobility, oblékání a obouvání, tělesné hygieny, osobních aktivit a péče o domácnost je či není schopna zvládat pravidelně, samostatně a v přijatelném standardu. Tuto skutečnost posudková komise umocnila ještě tím, že ji o jednání konaném dne 24. 7. 2013 neinformovala a vycházela pouze z písemných podkladů, které měla k dispozici.

Z výše uvedených důvodů navrhla proto zrušení rozhodnutí obou správních orgánů a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný v písemném vyjádření ze dne 10. 12. 2013 navrhl zamítnutí žaloby. Obsah odůvodnění opřel o zjištění učiněné LPS OSSZ Brno-venkov ze dne 7. 12. 2012, 5. 2. 2013 a posudky PK MPSV ČR v Brně ze dne 24. 5. a 24. 7. 2013. Žalobkyně byla přítomna jednání PK MPSV v Brně dne 24. 5. 2013. Při vypracování posudků bylo přihlédnuto ke spisové dokumentaci Ministerstva práce a sociálních věcí, spisové dokumentaci Úřadu práce ČR – krajská pobočka v Brně, včetně doložených nálezů, které jsou uvedeny v obsahu posudků. Po prostudování listinných materiálů konstatovala posudková komise, že s ohledem na charakter zdravotního postižení, zdravotní stav nedosahuje stupně těžkých nebo úplných poruch, které by bránily schopnosti zvládat základní životní potřeby v oblasti mobility nebo orientace bez každodenní pomoci jiné fyzické osoby. K námitkám posuzované se blíže vyjádřila, z jakého důvodu nebyly uznány udávané problémy s oblékáním, obouváním, potíže s tělesnou hygienou. Dále uvedla, že vzhledem k přítomnosti posuzované u jednání byl zdravotní stav dostatečně objektivizován, proto nebyly shledány důvody v provedení dalšího sociálního šetření s účastí lékařů PK MPSV v bytě posuzované.

Žalovaný uznal, že v rámci správního řízení u správního orgánu I. stupně bylo zjištěno pochybení ve vztahu k § 36 odst. 3 správního řádu, v rámci odvolacího řízení však byla posuzovaná seznámena s podklady pro vydání rozhodnutí nahlédnutím do spisové dokumentace dne 20. 2. 2013, dále uvedla, že vzhledem k přítomnosti posuzované u jednání byl zdravotní stav dostatečně objektivizován, proto nebyly shledány důvody v provedení dalšího sociálního šetření s účastí lékařů PK MPSV v bytě posuzované.

V replice ze dne 24. 1. 2013 podané žalobkyní k vyjádření žalovaného nadále setrvala na žalobě v celém rozsahu a k vyjádření žalovaného podotkla, že žalovaný v obsahu vyjádření doslova převzal text svého rozhodnutí ze dne 4. 9. 2013, a to včetně věcných chyb. Ve vyjádření neuvedl jedinou věcnou námitku ani jediný relevantní důvod pro jím navrhované zamítnutí žaloby.

Z připojeného správního spisu soud zjistil, že žádost o přiznání průkazu osoby se zdravotním postižením podala žalobkyně dne 3. 10. 2012 u Úřadu práce ČR – krajská pobočka v Brně. Sociální šetření pro účely vydání průkazu bylo provedeno dne 23. 10. 2013, následně dne 7. 12. 2012 byl vypracován posudek o zdravotním stavu – posouzení pro účely přiznání průkazu osoby se zdravotním postižením – LPS OSSZ Brno-venkov. Na základě dostupné zdravotní dokumentace i s přihlédnutím k sociálnímu šetření ze dne 23. 10. 2012 bylo provedeno skutkové zjištění s následným posudkovým závěrem, sice, že nejde o osobu, která není schopna zvládat základní životní potřeby v oblasti mobility nebo orientace, nejde o osobu, která se podle § 8 zákona č. 108/2006 Sb., v platném znění považuje za závislou na pomoci jiné osoby. Zdravotní stav není dlouhodobě nepříznivý ve smyslu § 3 písm. c) citovaného zákona.

Výzvou ze dne 17. 12. 2012 byla žalobkyně informována o shromážděných podkladech pro vydání rozhodnutí, zároveň byla poučena podle § 36 odst. 3 správního řádu o možnosti vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k podkladům i ke způsobu jejich zjištění, popř. navrhnout jejich doplnění, a to v termínu do 8 dnů ode dne doručení této výzvy. Dne 2. 1. 2013 byl sepsán protokol s právní zástupkyní posuzované (plná moc ze dne 1. 1. 2013) s tím, že účastník řízení se k předmětné věci vyjádří do dne 8. 1. 2013. Podáním ze dne 7. 1. 2013 doručené správnímu orgánu I. stupně dne 10. 1. 2013 podala žalobkyně návrh na „opravu a doplnění žádosti o přiznání průkazu osoby se zdravotním postižením, vyjádření k podkladům rozhodnutí a návrh na doplnění dokazování“.

Rozhodnutím Úřadu práce ze dne 10. 2. 2011, č. j. MMB/0051087/2011 byly žalobkyni přiznány mimořádné výhody II. stupně ode dne 15. 12. 2010 do 1. 12. 2012, neboť LPS MSSZ v Brně ji uznala ode dne 15. 12. 2010 občankou těžce zdravotně postiženou. Platnost lékařského posudku byla stanovena do dne 1. 12. 2012.

Rozhodnutím Úřadu práce, krajská pobočka v Brně ze dne 15. 3. 2012, č. j. MPSV-UP/657609/12/AIS-ZDP, sp. zn. SZ/274734/2012/AIS-ZDP jí byl přiznán příspěvek na mobilitu ve výši 400 Kč ode dne 1. 2. 2012 do 30. 11. 2012.

Vzhledem k tomu, že žalobkyně doručila dne 10. 1. 2013 prostřednictvím poštovní zásilky úřadu práce nové lékařské zprávy odborných lékařů a jejich stanovisko k dané věci, správní orgán I. stupně dne 11. 1. 2013 požádal OSSZ Brno-venkov o nové vyjádření ve věci posouzení zdravotního stavu žalobkyně. Doplnující posudek LPS OSSZ Brno-venkov byl vypracován dne 5. 2. 2013 mimo původní zdravotní dokumentaci ošetřující lékařky MUDr. Lenky Kalinové i dalších odborných nálezů byly vyhodnoceny i nově doložené nálezy, které jsou taxativně vyjmenovány v obsahu posudku. Bylo konstatováno, že posuzovaná se pohybuje bez opěrných pomůcek sama, je orientovaná, komunikuje správně, zvládá stravování, jídlo si uvaří, zvládá oblékání, svlékání oděvů, obouvání a vyzouvání bot, zvládá tělesnou hygienu, základní i celkovou, výkon fyziologické potřeby, zvládá péči o zdraví – léky si chystá a bere je sama, dodržuje doporučený léčebný režim, první pomoc si

sama zavolá a vyhledá, k lékaři jezdí sama autem nebo ji vozí manžel, z aktivit se zajímá o ruční práce, zvládá péči o domácnost – běžný nákup, běžný úklid, vaření, obsluhu domácích spotřebičů, hospodaří s penězi. Je orientovaná místem, časem, osobou, intelektově přiměřených duševních schopností odpovídajících věku, není dokumentována závažná porucha smyslových funkcí, která by bránila poznávání a rozeznávání zrakem a sluchem. Posudkový závěr byl shodný s posudkovým závěrem LPS OSSZ Brno-venkov ze dne 7. 12. 2012.

Následně poté vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí dne 13. 2. 2013, č. j. MPSV-UP/167181/13/AIS-ZDP, sp. zn. SZ/612611/2012/AIS-ZDP, jímž nebyl žalobkyni přiznán průkaz osoby se zdravotním postižením.

Dne 20. 2. 2013 nahlédla žalobkyně do spisu a pořídila si potřebné fotokopie. Byla poučena o svých právech a povinnostech vyplývajících z § 36 odst. 1, 2 a 3 a § 52 správního řádu. Dne 6. 3. 2013 podala odvolání, v rámci odvolacího řízení byl vypracován posudek PK MPSV ČR v Brně ze dne 24. 5. 2013, kdy za účasti odborné lékařky neuroložky byl zhodnocen zdravotní stav posuzované, v souvislosti s ním i schopnost zvládat základní životní potřeby v oblasti mobility a orientace. Žalobkyně byla jednání přítomna. Posudková komise vycházela z podkladové a zdravotní dokumentace uvedené v posudku, který byl účastníkům doručen, dále z doložených lékařských nálezů, sice neurologického vyšetření MUDr. J. Hemzy, Ph.D. ze dne 15. 5. 2013, ortopedického vyšetření MUDr. René Mostera, CSc. ze dne 22. 4. 2013 a sociálního šetření ze dne 23. 10. 2012. Po komplexním posudkovém zhodnocení bylo konstatováno, že u jmenované nebyla zjištěna těžká duševní nebo smyslová porucha, která by omezovala orientaci. Je plně orientovaná, bez závažné poruchy zraku a sluchu. V oblasti mobility je schopna samostatného pohybu s pomocí opěrné hole. Dosah vzdálenosti při chůzi je limitován bolestmi, těžké poruchy funkce nosného a pohybového aparátu ve smyslu těžkých paretických postižení, těžkého omezení funkce kloubů nebo páteře nebyly prokázány. Lehčí omezení hybnosti nosných kloubů a páteře není objektivním podkladem k nezvládnutí základních životní potřeby mobility. Stav mobility je z posudkového hlediska hodnocen s pomocí facilitátorů tj. opěrných pomůcek holí, chodítka, opory o zábradlí, opory o nábytek, apod. Posudkový závěr zněl, že k datu vydání napadeného rozhodnutí nešlo o osobu, která se podle § 8 zákona č. 108/2006 Sb., ve znění zákona č. 366/2011 Sb. považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby.

Následně žalobkyně byla výzvou ze dne 28. 5. 2013 vyrozuměna o právu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí dle § 36 odst. 3 správního řádu, za tím účelem jí byla uložena lhůta pěti kalendářních dnů ode dne doručení tohoto vyrozumění. Této možnosti posuzovaná využila, dne 4. 6. 2013 s ní byl sepsán protokol o ústním jednání s tím, že v dané lhůtě se k věci písemně vyjádří. Dne 10. 6. 2013 podala písemné vyjádření k podkladům rozhodnutí a návrh na doplnění dokazování.

Dne 24. 7. 2013 byl vypracován PK MPSV ČR v Brně doplňující posudek bez účasti posuzované s tím, že po prostudování podkladové dokumentace, která byla dostatečná, jsou dány důvody k přijetí posudkového závěru bez projednání v nepřítomnosti jmenované. Byly posudkově vyhodnoceny nově doložené výsledky odborných vyšetření, sice, neurologické vyšetření MUDr. Jana Hemzy, Ph.D. et Ph.D. ze dne 15. 5. 2013, neurochirurgické vyšetření MUDr. Tomáše Zemana, Ph.D. ze dne 27. 6. 2013. Učiněný posudkový závěr vycházel ze zjištěného zdravotního stavu, o němž nebyly důvodné pochybnosti. Mezi doloženými lékařskými nálezy nebyly rozpory, které by se dotýkaly skutečností významných pro

posudkový závěr. Nově doložené nálezy neměly vliv na změnu posudkového závěru, nález ze dne 15. 5. 2013 měla posudková komise k dispozici při jednání komise. I po takto provedeném doplnění neshledala posudková komise důvody pro změnu již přijatého posudkového závěru.

Přípisem ze dne 29. 7. 2013 byla žalobkyně opětovně poučena dle § 36 odst. 3 správního řádu, za tímto účelem jí byla uložena lhůta pěti kalendářních dnů od doručení tohoto vyrozumění.

Dne 20. 8. 2013 bylo doručeno žalovanému vyjádření žalobkyně k podkladům rozhodnutí, návrh na doplnění dokazování a žádost o odstranění tvrdosti a její předložení ministru práce a sociálních věcí k rozhodnutí.

Dne 4. 9. 2013 žalovaný ve věci rozhodl, citované rozhodnutí je předmětem přezkumného soudního řízení.

Právní názor Krajského soudu v Brně:

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobami oprávněnými (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68, § 70 s.ř.s.).

Žaloba je důvodná.

Ve smyslu ust. § 35 odst. 1 zákona č. 329/2011 Sb., v platném znění, o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením se řízení zahajuje na základě písemné žádosti podané na tiskopisu předepsaném ministerstvem.

Dle ust. § 35 odst. 2 citovaného zákona žádost podle odstavce 1, kromě náležitostí podání podle správního řádu, dále obsahuje označení praktického lékaře, který registruje žadatele o průkaz osoby se zdravotním postižením.

Dle ust. § 35 odst. 3 citovaného zákona pro účely řízení o přiznání průkazu osoby se zdravotním postižením požádá krajská pobočka Úřadu práce příslušnou okresní správu sociálního zabezpečení o posouzení schopnosti žadatele zvládat základní životní potřeby v oblasti mobility a orientace o posouzení stupně závislosti; při rozhodování o přiznání průkazu osoby se zdravotním postižením vychází krajská pobočka Úřadu práce z tohoto posudku.

Dle ust. § 35 odst. 4 citovaného zákona pro řízení o přiznání průkazu osoby se zdravotním postižením dále platí obdobně ust. § 22 odst. 3 a § 24 až § 26 s tím, že rozhodnutí se vydává jen v případě zamítnutí jeho vydání.

Dle přílohy č. 1 k vyhlášce č. 505/2006 Sb.,- Vymezení schopnosti zvládat základní životní potřeby - jsou stanovena tato posudková kritéria:

a) Mobilita:

Za schopnost zvládat tuto základní životní potřebu se považuje stav, kdy osoba je schopna zvládat vstávání a usedání, stoj, zaujímat polohy, pohybovat se chůzí krok za krokem, popřípadě i s přerušováním zastávkami, v dosahu alespoň 200 m, a to i po nerovném povrchu, chůzi po schodech v rozsahu jednoho patra směrem nahoru i dolů, používat dopravní prostředky včetně bariérových.

b) Orientace:

Za schopnost zvládat tuto základní životní potřebu se považuje stav, kdy osoba je schopna poznávat a rozeznávat zrakem a sluchem, mít přiměřené duševní kompetence, orientovat se časem, místem a osobou, orientovat se v obvyklém prostředí a situacích a přiměřeně v nich reagovat.

Soud se v první řadě zabýval otázkou, zda řízení o průkazu osoby se zdravotním postižením je vyloučeno ze soudního přezkumu, jak navrhl žalovaný, či zda soudnímu přezkumu podléhá.

V této souvislosti odkazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 6. 1. 2010, č. j. 3 Ads 110/2009-49, který byl publikován pod č. 2018/2010 Sb. NSS), dle níž soudnímu přezkumu podléhají rozhodnutí o příspěvku na péči. Podle tohoto rozsudku *„příspěvek na péči se podle ust. § 7 zákona o sociálních službách poskytuje osobám závislým na pomoci jiné fyzické osoby za účelem zajištění potřebné pomoci, a to ve výši stanovené na základě zjištěného stupně závislosti, které vymezuje ust. § 8 zákona. Ačkoliv byl zákonem o sociálních službách nově zavedený příspěvek na péči upraven jako dávka sociální péče, nebylo rozhodnutí v této věci zákonodárcem zařazeno mezi rozhodnutí o dávkách sociální péče vyloučená ze soudního přezkumu. Nejvyšší správní soud zde poznamenává, že dávky sociální péče i dávky osobám se zdravotním postižením (příspěvek na mobilitu, příspěvek na zvláštní pomůcku, průkaz osoby se zdravotním postižením přitom mají obdobný charakter jako příspěvek na péči – vzhledem k tomu, že jsou poskytovány v rámci péče o zdravotně postižené občany, závisí jejich přiznání rovněž převážně na posouzení zdravotního stavu). Nejvyšší správní soud závěrem zdůrazňuje, že v případě pochybností je zapotřebí jakékoliv výluky ze soudního přezkumu interpretovat restriktivně, tj. ve prospěch soudního přezkumu; jiný přístup by ve svých důsledcích mohl být odepřením spravedlnosti – denegatio ius titiae“.*

Vzhledem k tomu, že pro účely průkazu osoby se zdravotním postižením se posuzuje schopnost žadatele zvládat základní životní potřeby v oblasti mobility nebo orientace, a to stejným způsobem jako pro účely příspěvku na péči, soud má s ohledem na shora uvedenou judikaturu Nejvyššího správního soudu za to, že rovněž rozhodnutí ve věci přiznání průkazu osoby se zdravotním postižením soudnímu přezkumu podléhá (srov. § 34 odst. 3 zákona č. 329/2011 Sb.). Uvedený názor dále soud opírá o ust. § 7 odst. 3 s.ř.s. (příslušnost soudů), dle kterého je věcně příslušný krajský soud k řízení ve věcech dávek pro osoby se zdravotním postižením, průkazu osoby se zdravotním postižením... atd.

Podmínky nároku na průkaz osoby se zdravotním postižením je vázán na posouzení zdravotního stavu a schopnosti pohyblivosti a orientace žadatele o tento průkaz (§ 35 odst. 3 zákona č. 329/2011 Sb.).

Při hodnocení napadeného rozhodnutí, jakož i procesu, který mu předcházel, zaujal soud stanovisko, že závěry, které žalovaný učinil na základě použitých podkladů, jsou ne zcela dostatečně odůvodněné, takže zjištění zdravotního stavu a jeho funkčních důsledků i postup ze strany správních orgánů v předmětné věci vyvolává pochybnosti o objektivním posouzení věci.

Předně správní orgán I. stupně porušil ust. § 36 odst. 3 správního řádu, podle něhož: *„nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníku před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje a účastníka, který se práva vyjádření k podkladům rozhodnutí vzdal“*. Z citovaného ustanovení správního řádu vyplývá povinnost správního orgánu dát účastníkům řízení možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, a to před vydáním rozhodnutí ve věci v okamžiku, kdy bylo ukončeno dokazování. Jedná se o jednu ze základních zásad správního řízení, základní procesní právo vyplývající obecně z Listiny základních práv a svobod, která obecně zakotvuje v článku 38 odst. 2 právo na spravedlivý proces. Ve smyslu citovaného ustanovení správního řádu je správní orgán povinen vyzvat účastníky řízení, aby se vyjádřili k podkladům rozhodnutí.

V projednávané věci bylo prokázáno, že poté, co byl vypracován posudek o zdravotním stavu – posouzení zdravotního stavu pro řízení o přiznání průkazu osoby se zdravotním postižením – dne 5. 2. 2013, nedostalo se žalobkyni informace o tom, že správní orgán ukončil obstarávání podkladů rozhodnutí, a že je možné se k těmto vyjádřit. Žalobkyně nemohla tak předvídat, že již před zahájením řízení byly obstarány veškeré podklady pro vydání rozhodnutí a jediným úkonem, který správní orgán v řízení učiní, po jeho zahájení, bude vydání prvoinstančního správního rozhodnutí. Jmenované se tudíž nedostala informace o tom, že bylo ze strany správního orgánu ukončeno obstarávání podkladů rozhodnutí, a proto jí bylo zabráněno v tom, aby se mohla před vydáním rozhodnutí vyjádřit k těmto podkladům. Zjištěný procesní nedostatek nemohl být zhojen tím, že žalobkyně měla možnost se s podklady pro vydání rozhodnutí seznámit nahlédnutím do spisové dokumentace po vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně (dne 13. 2. 2013) dne 20. 2. 2013 a dne 4. 6. 2013, neboť takto se jednalo o možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí až v průběhu odvolacího řízení, nikoliv před vydáním rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

V této souvislosti soud uvádí, že žalobkyně si nemohla učinit samostatný relevantní úsudek o tom, kdy je shromažďování podkladů pro rozhodnutí před vydáním rozhodnutí správního orgánu I. stupně ukončeno. Pochybení nemohl napravit odvolací správní orgán, neboť takovým postupem vstoupil do pozice správního orgánu I. stupně, což je nepřípustné. Žalobkyně tak byla závažným způsobem zkrácena na svých právech, došlo k porušení zákona, sice § 36 odst. 3 správního řádu.

Za důvodný, mající vliv na nepřezkoumatelnost a tím i nezákonnost rozhodnutí, byla skutečnost, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí nelze zjistit, jakými úvahami se žalovaný řídil při hodnocení podkladů pro vydání svého rozhodnutí a při výkladu jím aplikovaných právních předpisů, ani jakým způsobem se vypořádal s návrhy žalobkyně, vyjma návrhu na odstranění tvrdosti zákona a vyjma porušení ust. § 36 odst. 3 správního řádu v řízení před správním orgánem I. stupně. Žalobkyně se podrobně vyjádřila k podkladům pro vydání rozhodnutí, a to v odvolání ze dne 1. 3. 2013, následně v podáních ze dne 6. 6. 2013, 5. 7. 2013 a 16. 8. 2013.

K tomu soud dále poznamenává:

Ustanovení § 68 a § 69 správního řádu blíže specifikují náležitosti rozhodnutí. Podle § 68 odst. 1 se rozhodnutí správního orgánu člení na tři základní části, a to na výrokovou část, odůvodnění a poučení účastníků. Odůvodnění obsahuje důvody výroku (argumenty, na kterých je rozhodnutí postaveno), podklady pro jeho vydání a další náležitosti podle odstavce 3, v poučení se uvádějí údaje podle odstavce 5. Z hlediska přesvědčivosti rozhodnutí má zásadní význam odůvodnění rozhodnutí. Je třeba si uvědomit, že závazná pro účastníky řízení, správní orgány, jsou všechna rozhodnutí, tedy i ta nepřesvědčivá, nesprávná či nezákonná. Správná argumentace a odůvodnění konkrétního výroku má však význam i z hlediska přezkoumání rozhodnutí, kdy musí mít nadřízený správní orgán možnost dohledat, na základě jakých skutečností bylo rozhodnuto tak, jak stanoví výrok rozhodnutí. Navíc musí být zmíněny úvahy, kterými se správní orgán řídil při hodnocení podkladů, jakou jim přikládal váhu z hlediska jejich důvěryhodnosti, proč vycházel právě z určitých podkladů a z jiných nikoliv, apod., a musí být popsáno, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami a jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Tak tomu v dané věci však nebylo. S ohledem na výše uvedené nepostačí např. pouhý soupis podkladů, ale nezbytné je rovněž uvedení toho, jakým způsobem byly zhodnoceny, jaký jim přikládán význam a proč. I když správní orgán není povinen provést všechny důkazy navržené účastníkem řízení, musí následně v odůvodnění svého rozhodnutí uvést, které důkazy provedl, které nikoliv a proč. Jak např. vyplývá z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 Afs 153/2006, www.nssoud.cz „*právu účastníka řízení navrhnout provedení konkrétního důkazu odpovídá povinnost orgánu veřejné moci tento důkaz provést, anebo náležitě odůvodnit, z jakého důvodu jeho provedení není nutné. Neučiní-li tak, zatíží svoje rozhodnutí vadou.*“

K odůvodnění rozhodnutí je navíc možné doplnit, že je obecně vyžadováno, aby bylo rozhodnutí dostatečně jasné, určité a srozumitelné. Pokud by tomu tak nebylo, mohlo by být podle § 76 odst. 1 s.ř.s. takové rozhodnutí zrušeno pro nepřezkoumatelnost spočívající v jeho nesrozumitelnosti, nedostatku důvodů rozhodnutí nebo proto, že je skutkový stav v rozporu se spisy nebo v nich nemá oporu anebo vyžaduje rozsáhlé a zásadní doplnění. Funkcí odůvodnění správního rozhodnutí je zejména doložit správnost a nepochybně i zákonnost postupu správního orgánu, jakož i vydaného rozhodnutí, jehož jedna z nejdůležitějších vlastností je přesvědčivost. Náležité odůvodnění správního rozhodnutí má však vedle výše naznačené funkce i další rozměr, neboť podporuje smysluplný výkon práva na podání opravného prostředku. Rozhodnutí NSS sp. zn. 8 As 60/2009, www.nssoud.cz, k náležitostem odůvodnění dále dodává: „*úprava náležitostí odůvodnění správního rozhodnutí v § 68 odst. 3 s.ř.s. ovšem nepředstavuje opomenutelnou kategorii. Zajišťuje totiž, aby byl adresát veřejné moci odpovídajícím způsobem seznámen se skutkovými a právními závěry správního orgánu v jeho věci*“. Dále soud cituje z rozhodnutí NSS sp. zn. 4 As 58/2005, www.nssoud.cz, z něhož vyplývá: „*z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů*“.

Soud se ztotožnil s námitkou žalobkyně uplatněnou v odvolání ze dne 1. 3. 2013, že spis správního orgánu I. stupně neobsahoval ke dni 2. 1. 2013 ani ke dni 20. 2. 2013 soupis všech jeho součástí, včetně příloh, s určením data, kdy byly do spisu vloženy, jak požaduje ust. § 17

odst. 1 správního řádu. Na chybějící spisový přehled upozorňovala žalobkyně již během řízení před orgánem I. stupně v podání ze dne 7. 1. 2013. Správní orgán se však námitkou v rozhodnutí ze dne 12. 12. 2013 nezabýval.

Rovněž se jevila důvodnou i námitka, že zdravotní stav pro účely řízení o příspěvku na mobilitu nemohl být posuzován ke dni 1. 10. 2012. Předně rozhodnutím Magistrátu města Brna ze dne 10. 2. 2011, č. j. MMB/0051087/2011 byly posuzované přiznány mimořádné výhody II. stupně ode dne 15. 12. 2010 do 1. 12. 2012, platnost lékařského posudku byla stanovena do dne 1. 12. 2012. Dále rozhodnutím Úřadu práce ČR – krajská pobočka v Brně ze dne 15. 3. 2012, č. j. MPSV-UP/657609/12/AIS-ZDP, sp. zn. SZ/274734/2012/AIS-ZDP byl přiznán žalobkyni příspěvek na mobilitu v měsíční výši 400 Kč za dobu od 1. 2. 2012 do 30. 11. 2012. Posouzení jejího zdravotního stavu ke dni 1. 10. 2012 je tak rozporné. Nutno zdůraznit, že na tuto skutečnost žalobkyně poukázala v podání ze dne 7. 1. 2013, k němuž připojila i kopii předmětného rozhodnutí, taktéž i v rámci odvolacího řízení a to ve vyjádření k podkladům rozhodnutí a v návrhu na doplnění dokazování ze dne 5. 6. 2013. Postup správních orgánů je tak v rozporu s ust. § 38 odst. 8 zákona č. 329/2011 Sb.

Stejně tak se jeví důvodná námitka vůči posudku LPS OSSZ Brno-venkov o zdravotním stavu žalobkyně ze dne 5. 2. 2013, uplatněná v odvolání ze dne 1. 3. 2013 a námitka vůči posudku PK MPSV ze dne 24. 5. 2013 uplatněná v podání ze dne 5. 6. 2013 spočívající v tom, že se LPS OSSZ Brno-venkov i PK MPSV při posouzení jejího zdravotního stavu ke dni 1. 10. 2012 nevyjádřili důsledně zda došlo ke zlepšení jejího zdravotního stavu oproti předchozímu posouzení LPS MSSZ a v čem zlepšení mělo spočívat.

S návrhem žalobkyně na doplnění dokazování provedením nového sociálního šetření, a to v místě trvalého bydliště posuzované za účasti lékaře PK MPSV, vyslovil soud nesouhlas, ztotožnil se s vyjádřením žalovaného, které se opíralo o argumentaci uvedenou v obsahu posudků PK MPSV ČR v Brně ze dne 24. 5. a 24. 7. 2013. Lze však přisvědčit žalobkyni, že vyjádření žalovaného mělo být blíže specifikováno.

Optikou tohoto náhledu dospěl soud k závěru, že nebyl doposud řádně zjištěn skutkový stav věci, žalovaný i správní orgán I. stupně se dostatečně argumentačně nevypořádali s námitkami vznesenými v průběhu celého správního řízení, a to způsobem, jak uvedeno výše. Skutkový stav proto vyžaduje zásadní doplnění. Došlo i k porušení ust. § 68 odst. 3 správního řádu, žalovaný se kvalifikovaným způsobem nevypořádal s navrženými důkazy, takže napadené rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu I. stupně trpí vadou spočívající v nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů rozhodnutí. Krajský soud v Brně proto uzavírá, že na základě zjištěného pochybení shledal nesoulad rozhodnutí žalovaného i správního orgánu I. stupně s platnými právními předpisy a proto, pro vytčené vady řízení, rozhodnutí obou správních orgánů zrušil ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. a), b), c) a § 78 odst. 3 s.ř.s. Právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku, týkající se zjištěných vad, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně ve věci byla úspěšná, soud jí přiznal proto právo na náhradu nákladů řízení sestávající z odměny advokátce včetně hotových výdajů a to za 3 úkony právní služby po

1.000 Kč dle § 7 bod 3, § 9 odst. 2, § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., v platném znění, tj. převzetí a příprava zastoupení na základě smlouvy o poskytování právních služeb, sepis žaloby ze dne 29. 10. 2013, sepis stanoviska žalobkyně ze dne 5. 12. 2013 k vyjádření žalovaného ze dne 15. 11. 2013, dále 3x režijní paušál po 300 Kč dle § 13 odst. 1, 3 citované vyhlášky. Protože advokátka je plátcem DPH, zvyšuje se tento nárok vůči státu o částku odpovídající dani, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty. Celková částka odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů činí 4.719 Kč. Lhůtu pro uhrazení nákladů řízení stanovil soud na 30 dnů od právní moci rozsudku, neboť takovou lhůtu považoval za adekvátní dané věci, kdy finanční prostředky budou vyplaceny v souladu se zákonem o finanční kontrole.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 30. září 2014

JUDr. Eva Lukotková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová